

ODAKINT jóval hűvösebb volt, mint amire emlékeztem, de hát megígértem, hogy amúgy sem maradok idekint túl sokáig, csak amíg egy kicsit kiszellőztetem a fejemet.

A vállamra kanyarítottam a hátizsákomat, aztán irány az esti utcák!

Itt mindennek friss illata volt. Mintha valami finom öblítőszer alig érezhető aromája tapadt volna a házakhoz. Meg némi motorolaj, ami már jobban emlékeztetett Brooklynra. Vagy ha már itt tartunk, New Yorkra úgy nagy általánosságban.

Az első mellékutcában máris belefutottam a helyi graffitiművészek vizuális szentháromságába: Martin Luther King nézett le rám a falról, mellette Rosa Parks és egy harmadik fekete politikus szemüvegben és tömött bajusszal, aki viszont nem tűnt ismerősnek. És mind a három alak ezer meg ezer spanyol szóból – *amor, paz, esperanza, paciencia, grandeza, cambio, derechos civiles* és így tovább – lett összerakva.

Akárki is csinálta, nemcsak nagyon ügyes volt, de kreatív is.

Mély, elégedett nevetést hallottam – a nagyapám nevetett így annak idején, amitől a környezetében mindig mindenkinek jó kedve támadt –, s ahogy odakaptam a fejem, láttam, hogy az utca túloldalán két férfi dominózik. Na, jó, az egyik volt férfi – erősen középkorú, őszülő, testes –, a másik egy korombeli srác. Az idősebbik végül letette az utolsó dominólapját, aztán nehézkesen föltápászkodott a lépcsőről, ahol eddig ült, és ismét felnevetett.

– Azt hitted, hogy jó csőbe húzhatod az öreget, mi? – göcögött. – Ahhoz korábban kell felkelned, kis barátom! Én már akkor is dominóztam, amikor te még meg sem születtél!

Önkéntelenül is elmosolyodtam, pedig nagyon hiányzott a nagyapám. Annak idején rengeteget sakkoztunk a Prospect Parkban, és nem egyszer annyira belemerültünk a játékba, hogy észre sem vettük az idő múlását. Aztán nagyapa halála után apa és én jártunk el sakkozni meg társasozni.

Felzizegett a telefonom, jelezvén, hogy üzenetem érkezett. Anya volt az.

A kabátod az ajtón levő fogason van, ha túl hideg lenne a kapucnis pulcsihoz.

Elmosolyodtam és gyors választ pötyögtem.

Kösz, anya, de minden OK. Egész klassz idekint.

És ez alatt nem csak az időjárást értettem.

Az egyik nyitott ablakból pörgős dallam árasztotta el az utcát, láttam egy szobrot, ami – szerintem – tök úgy nézett ki, mint szerény személyem, és ott volt a dominózó páros, akik olyanok voltak, mint a nagyapám meg én. És egy perce sem volt, hogy egy kötött sapkát meg ujjatlan kesztyűt viselő kiscsaj mellett sétáltam el, akinek egy akkora gitár volt a nyakába akasztva, ami mögött akár piknikezhetett is volna.

Hiányzott Brooklyn, és azt hiszem, mindig is hiányozni fog, de ez a hely... így, elsőre ez sem tűnt rossznak.

Az egyik téglafalon szivárványszín minták terpeszkedtek, amiből pár szót – főleg neveket – ki tudtam silabizálni, ám az épület oldalát javarészt egy jókora, hófehér hirdetemény foglalta el, gyönyörű, stilizált betűkkel hirdetve, hogy *Terraheal*. Középen a logó, arany és kék, a tetején a jellegzetes vörös kereszttel. Mintha valaki ízléstelennek találta volna a graffitit, és egy ilyen hiper-szuper poszterrel akarta volna eltakarni, ami jobban illett volna egy úrállomásra, mint ide. Persze nem ártott volna egy nagyobb poszter, mert így a fal egyharmadát, ha sikerült elfedniük vele.

Én ugyan még sohasem hallottam erről a Terraheal nevezetű cégről, de nem tűnt valószínűnek, hogy Spanyol-Harlem lenne az elsődleges célterületük.

Újra zizegni kezdett a telefonom. Most Petertől jött üzenet.

Hé, haver, elfoglalt vagy ma este? Csak mert később akár edzhetnénk is egy kicsit.

Szívem szerint máris megírtam volna neki – csupa dőlt nagybetűvel, felkiáltó- és hangulatjelekkel keretezve –, hogy IGEN, ám elég volt egy gyors pillantás a vállam fölött arra a sarki bolt és a mosoda közti épület aprócska, ötödik emeleti ablakára, ami mögött két nő vár arra, hogy segítsék nekik kipakolni a dobozokat...

Akiknek szüksége van rám. Hogy lássanak. Hogy tudják, biztonságban vagyok.

Bocs, Peter, de ma este nem megy. Épp most fejeztük be anyuval a költözést, és hullá vagyok. Mi lenne, ha elnapolnánk holnapra?

Üzenet helyett legnagyobb meglepetésemre felhívott.

– Halló?

– Üdv, Miles! Ma volt a költözés? Bocsi, teljesen kiement a fejemből, pedig nagyon szívesen segítettem volna.

– Semmi vész! És amúgy is biztosan volt épp elég rossz-fiú, akit ma is üldözhattél.

– Az mindig van. Ma például két félelmetes nyugdíjast kellett szétválasztanom a Prospect Parkban, akik egymás torkának estek, amikor a kutyáik összeverekedtek. Tisztára olyan volt, mint egy négyszemélyes pankrációmeccs!

A jó öreg Peter, akinek semmiféle probléma nem lehet elég nagy vagy elég kicsi. Azt hiszem, ez a Pókember-lét lényege. Hogy még akkor is segítünk másoknak, mikor a gubanc nem is tűnik olyan vészesnek.

A következő háztömb után balra fordultam. Itt már valamivel gyérebb volt a közvilágítás, és az utcán is több szemét volt szétszórva. Aztán hatalmas pelyhekben szál-lingózni kezdett a hó.

– Azta! – forgattam a szemem. – És hogy boldogultál velük?

– A park átellenben levő két végébe küldtem őket.

– És sarokba nem állítottad szegényeket? – vigyorogtam. – Köszívű egy alak vagy, hombre!

– Néha mindenkire ráfér, hogy kicsit lehűtse magát, Miles. Apropos hűtés... ha így hűl az idő, lehet, hogy prémes bélést kell varrjak a hacukámba!

Mielőtt valami szellemes ríposzttal felelhettem volna, túlságosan is ismerős hangra kaptam föl a fejem.

Üvegcsörömpölés.

– Mi volt ez? – kérdezte Peter.

– Nem tudom, de úgy hangzott, mintha valami nem frankó készülődne...

Az üvegcsörömpölést kiabálás, futó léptek zaja és üvegcserepek csikorgása követte.

A következő kanyaron túl egy apró vegyeskereskedést pillantottam meg a szomszédos háztömb aljában. A bejárat fölötti lámpa fénye a betört kirakat szilánkjain csillant meg.

Azt nem tudom, hogy mi történt, de a tapasztalat azt mondatta velem, hogy az emberek viszonylag ritkán törnek be a *saját* boltjuk kirakatát.

Újabb fülsiketítő csattanás, aztán vérfagyasztó sikoly. Dulakodás zaja. Valaki bajban volt odabent. Azonnal behrohantam a legközelebbi sikátorba, és lekuporodtam az egyik kuka mögé.

– Most muszáj mennem, Pete! – hadartam, és már bontottam is a vonalat, mielőtt elmondhatta volna, hogy legyenek óvatos, és várjam meg türelmesen, míg ideér.

Úgy voltam vele, ha ő lerendezhette a nyugdíjasokból és kutyákból álló vegyes páros öldöklő harcát, anélkül, hogy felhívott volna, ugyan menjek már segíteni, akkor ezzel most én is elboldogulok egyedül.

Gyorsan lekanyarítottam a vállamról a táskám. Ez nem Miles Moralesnek, hanem Pókembernek való meló lesz!

A táskában volt a pókruha, amit Petertől kaptam, aki megesküdtött rá, hogy legalább háromszor kimosta.

Azaz... a táskában kellett volna lennie. Ehelyett egy rakás képregény akadt a kezembe.

Mi a... nem, nem, nem, ez hogy lehet? Hogy a fenébe lehet?!

Aztán észrevettem a táskán fityegő névtáblát.

Lee.

Úgy, mint Ganke Lee.

Hát én most tutira lemegyek hídba! Egyszerűen nem hiszem el, hogy kifelé jövet az ajtóban a rossz táskát kaptam föl. És még csak észre se vettem!

És közben újabb sikoly harsant odabent.

– Ezt nem hiszem el! – jártam körbe már vagy ötödször a sikátorban. – Ilyen is csak velem történhet!

Most mit csináljak?

Mi a francot csináljak?

De tényleg, mit?

Azonnal Pókemberré kellene átvedlenem, de momentan legfeljebb egy közepes Miles-alakítást tudnék nyújtani. Ganke pedig már vagy ezer éve elment, és esély sincs rá, hogy utolérjem, mielőtt ennek a betörésnek vége.

Fogcsikorgatva felkaptam a hátizsákomat, és visszahantam az előző sarokig. A boltból megint tompa puffanás hallatszott, és csak remélni tudtam, hogy egy polc szakadt le, és nem egy holttest zuhant a padlóra.

Tudtam, hogy maszk ide vagy oda, de gyorsan kell cselekednem. Főleg, hogy rajtam kívül senki más nem járt a környéken. Persze írhatnék Peternek, hogy mégis jól

jönne némi segítség, de ezt mégsem csinálhatom minden egyes alkalommal, mikor valami gikszer van, nem igaz? Milyen szuperhős lennék, ha mindig a mentoromat kel-
lene hívnom, ha egy betört ablakot látok? Végül is Peter Parker nem a bébiszitterem!

Akár el is futhattam volna.

Akár...

Ha nem emlékeztem volna az édesapám szavaira. A beszédére, amit a városháza előtt tartott.

– Én nem vagyok szuperhős – mondta, mielőtt felsétált volna a pódiumra. – Csak egy olyan fickó, aki nem adja föl.

És úgy döntöttem, hogy ma éjjel én is ilyen leszek. Nem kell hozzá maszk és hálövető sem.

Peter Parker sem.

Csak én.

A srác, aki nem adja föl.

Azzal nagy levegőt vettem, állig húztam a pulóverem cipzárját, mélyen a szemembe húztam a kapucnit, és elindultam a bolt felé.

A rohadt üvegcserepek persze egyre hangosabban csikorogtak a talpam alatt, bár odabent valószínűleg nem hallották. Valami nagy és súlyos mozdult a bolt mélyén, mire megtorpantam. A következő pillanatban egy egész pult száguldott át a bolt kirakatának másik üvegtábláján és landolt hangos csattanással az utca közepén.

Miféle rablók meg betörők ezek? És mégis mi a fenét csinálnak odabent?! Tekéznek?!

Pár másodpercre rá már persze bántam, hogy egyáltalán feltettem magamnak a kérdést.

A pultot ugyanis egy alacsony fickó követte – tényleg nem lehetett magasabb, mint én –, arccal előre. Dermedten álltam ott, és kellett hozzá egy hosszú-hosszú másodperc, hogy eszembe jusson, akár el is kaphatnám. Aztán az izmaid acélrugókként löktek előre, és egy villanással azelőtt kaptam el szerencsétlent, hogy összetörte volna magát az aszfalton.

Nyilván piszkosul megijedhetett, mert azonnal megpróbált kicsúszni a kezemből. Aztán ahogy a csúszás nem sikerült, rúgott. Bele az arcomba.

Az orrom! Ez az értelmi nyomatókos eltörte az orromat! És már futott is, hátán a táskájával. Egy villanásig láttam az arcát. A bőre ugyanolyan sötét árnyalatú volt, mint az enyém, az orra viszont kicsit keskenyebb, a szemei nagyobbak és dülledtek, a szemöldöke meg teljesen összenőtt. A tekintete vadul cikázott ide-oda, épp csak felém nem nézett.

Vörös és kék fények villantak, mire nyüszítve eliszkolt.

Közben én is megpróbáltam feltápászkodni, de valahol félúton megakasztott egy cipőtalp, ami az oldalamat találta telibe.

– Most megvagy, te rohadt csirkefogó!

Egy seprű villant az arcom felé, mire ösztönösen magam elé kaptam a kezem.

– Megmondtam, hogy ezt nem viszed el szárazon! Azt hiszed, betörhetsz az én környékemen az én boltomba, és simán megúszhatod?!

– Nem! – kiabáltam kétségbeesetten, miközben az idegen egyre vadabbul csépelte a seprűvel. – Az nem én voltam! Összekever valakivel! Én nem... ááá!

Egy újabb, jól irányzott ütés fojtotta belém a szót.

– Esküszöm, hogy... ááá... nem én... hagyja már abba... voltam! – kiabáltam. – Az a másik... ááá... mondom, az a másik, aki... elszaladt!

Közben a pókösztönöm úgy zakatolt, mintha egy nagy rakás víziló aerobikozott volna az agyamban. S végre sikerült annyira összeszednem magam, hogy legalább négykézláb álljak, és onnan nézzek föl az engem püfölő alakra.

Egy dühösen villogó szemű nő volt. Olyan nagyanyám korú, a testfelépítése is olyan volt, mint a nagyinak, és olyan szoros kontyba kötötte a haját, hogy azon csodálkoztam, nem fájdul meg tőle a feje. Persze lehet, hogy igen, és épp ezért akart az előbb agyonseprűzni.

Miközben próbáltam elmagyarázni neki, hogy ez az egész csak egy rettenetes félreértés, a kék és vörös fényekhez szirénaszó is csatlakozott, amitől egy kicsit megnyugodtam. Mindjárt itt lesznek a srácok, akik segíteni szoktak nekem meg Peternek begyűjteni az olyan nean-

dervölgyi-szemöldökű anyaszomorítókat, mint amilyen épp az előbb pattant meg.

Mire sikerült felállnom, a fájdalom a fejből már a nyakam irányába vándorolt, és az orrom vére is eleredt.

De majd a rendőrök... ők majd segítenek tisztázni ezt a hülye helyzetet...

– Ez az a kölyök, biztos urak! – kiabálta dühösen a seprűs matróna, és ekkor hasított belém a felismerés, hogy nincs rajtam a pókruhám.

Pillanatnyilag semmi közöm nem volt Pókemberhez, úgyhogy ezek a rendőrök tutira nem fognak jótállni értem. Sőt, szerintem attól a kölyöktől sem fognak tudni megkülönböztetni, aki épp az előbb próbálta kirabolni a boltot. Én csak egy újabb kapucnis pulcsis, sötétbőrű srác voltam nekik egy betört kirakat előtt.

– Le a földre! – reccsent rám az egyik rendőr. – Le a földre, kölyök, és kezeket a magasba!

Ennyi. Le voltam kölyközve. Bár végül is nem ezt akartam? Egy átlagos fickó akartam lenni ma este, aki nem adja föl. Épp csak mikor a könnyeimmel küszködve leterdeltem – igen, dühében is sírhat az ember-, és a magasba tartottam a kezem, úgy éreztem, hogy nagyon is föladtam.

Legalább nem túl durván nyomtak le a földre, hogy rám tegyék a bilincset. Viszont jó szorosra húzták, és azt is éreztem, hogy egy csizmatalp nehezedik a hátamra.

– Szóval mi lenne a probléma, hölgyem? – kérdezte a fölöttem álló rendőr.

Tudtam, hogy megy ez. Tettenérés, elfogás... most jön az információgyűjtés. Csakhogy ez esetben a boltos szava állt szemben az enyémmel, és kettőnk közül én voltam a gyanús srác vérező orral, kapucniban, megbízható alibi nélkül. Aki talán nem pont a betörő, de simán lehet a cinkosa.

– Szóval, biztos úr – csapta le az orrom előtt a seprű nyelét a boltos, csak hogy emlékeztessen rá, mire képes –, már bezártam, és épp elkezdtem fölseperni odabent, mikor ez az átokfajzat betörte a kirakatomat, aztán már bent is volt, mint valami...

– De mondom, hogy nem én voltam! – prüszköltem.
– Az a másik kölyök...

– Nyughass, fiam, hamarosan rád is sort kerítünk! – mordult rám a rendőr. – Rendben?

Most mit lehet erre mondani? Ja, rendben, épp csak az üvegcserepekkel felszórt aszfalt nem a legideálisabb arcpakolás, a rendőrcsizma meg nem hátmasszázs.

– Legalább felülhetek? – kérdeztem. – Esküszöm, nincs nálam fegyver. Csak szeretnék felülni.

A csizma eltűnt a hátamról, és két erős kéz húzott föl a földről. A derekamat az útpadkának támasztottam, ami nem volt kényelmes, de az aszfalton heverésnél akkor is százszor jobb. Az meg már csak a hab volt a tortán, hogy a vállammal ledörzsölhettem az arcomat, hátha rátapadt

pár apró üvegszemcse, ami mégis jobb, ha nem megy az ember szemébe.

A seprűs asszony beszélt még egy darabig, ami nekem felért egy örökkévalósággal, én pedig közben azon tűnődtem, hogy vajon a sitten éjszakázom-e. És minél tovább beszélt a boltos, minél többet magyarázott a biztonsági kamerák felvételéről meg arról, hogy milyen erőszakos és visszaeső bűnöző vagyok, annál inkább úgy éreztem, valamelyik őrsön már vár rám egy kényelmes fogda.